

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558900640.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Et dybt Suk trængte sig fra Oldingens Bryst, og paa gamle Folks Viis udtalte han ubevidst og lydeligt hvad han tænkte. »Var jeg nu snart hos dig, fromme Herre og Fader! - sagde han - det var to lange Vintre; nu kommer den tredie - længer vil Pennen dog ikke gaae. -Der var det vi saaes sidst - vedblev han, og hans Blik faldt paa Løibænken i Krogen - nu ja, hans store Gjærning er endt - han hviler salig i Herren. Snart har hans Tjener nu ogsaa fuldkommet hans Villie og Danmarks Helte, de ældste som de yngste, skal ikke savne deres Eftermæle. Nu kun et Par kjærlige Ord til vor unge Konge og den gode Andreas -ja vel! saa bør det være.« Nu taug han stille en god Stund igjen og skrev ivrig. »Kunde gamle Arnold Islænder nu reise sig af Graven - begyndte han igjen, da han med Velbehag havde forelæst sig nogle ziirlige latinske Vers - hvad mon han vilde sige til^{*} 11 hvad jeg her har gjort af hans herlige Sagn og Sange? Han vilde vist ryste sit Vildmandsskjæg og brumme: de klang dog bedre i vort eget Sprog - Nu, giv dig til Taals, Gamle! - saaledes som de der ligge ordret fra din Mund, som de endnu tone levende blandt Folket, vil de med Guds Hjælp ogsaa bevares og leve til Danmarks sidste Dag; men skal Verden lære at kjende Danmark og dets Aand, maa jeg være dets Tolk for de fremmede Sjæle. Hm, hm - kommer du igjen, gamle Tvivl! kan den boglærde Dannemand kjende Folkets Billede i den fremmede Dragt, h vi gjør jeg mig da nu Skrupler over den brogede Kjortel? den Tid kommer vel ogsaa, da en ærlig Frende betaler min Gjæld og giver Folket Billedet tilbage, som jeg tog det. I Guds Navn kun endnu et Par Træk, og hvad jeg kan udrette i Verden er skeet. Du kom mig vel i Forkjøbet, Broder Svend! - vedblev han med et godmodigt Smil, efterat han igjen en Stund havde skrevet, i det han nu bøiede sig med Møie og optog fra Fodklædet paa Flisegulvet en liden ziirlig Afskrift af Svend Aagesens Historie - Du har dog ikke gjort min Gjærning overflødig: et nemt Udtog af Krøniken gav du os; men hvad Danmark var og hvad det med Herrens Hjælp kan blive, det saa du dog aldrig. Dog du gjorde ærlig hvad du kunde, og din Bog skal ikke ligge her i Støvet ved min Fod.«